

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Licinii in amicos dolus, & eidolorum cultus. Cap. XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

AD hunc modum imperator etiam iam antea in præliis committendis & seipsum gerere, & exercitum regere consuevit: quinetiam Deum suæ ipsius animæ præponere, & illius consilii omnia transfigere, diligenteremq; adhibere cautionem ne inter dimicandum fieret multorum cædes. vnde non magis suorum, quam hostium saluti prospexit. Quapropter suos, cum fuissent in pugna victoriam adepti hortari solebat, ut captiuorum misereretur: & cum homines essent, naturæ humanæ nequaquam eos caperet obliuio: atque si aliquando militū animos ferociores cerneret, auri munusculo eos refrena re: precipereq; ut qui aliquem ex hostium numero viuū cepisset, aliqua certa auri summa remuneraretur. Atque hanc velut illecebram ad hominum conseruationem, imperatoris ex cogitauit prudentia: adeo ut infiniti etiam ex ipsis Barbaris incolumes euaserint, imperatore ipso- rum vitam auro redimente.

Iterum de oratione in tabernaculo.

C A P. XIV.

Quemadmodū igitur hæc & infinita his similia etiam alias imperator facere consueuerat: sic in præsen- tia, de more suo ante initum prælium, in taberna- culo separato, tempus precibus addeum sundendis libe- rum addixit: ab omni licentia & vitæ ratione luxu dif- fluente sese vocauit, inedia & corporis afflictione se- ipsum coercuit: vti deum sibi cum precatiibus suppli- cibus placatum, tum benignum adiutorem haberet: eaq; perageret, que De° est illius animo injecturus. porrò au- té, vt pote natura vigilans & attentus permagnam reipæ curam suscepit, nec magis pro suorum, quam pro ho- stium salute precatus est.

Licinii in amicos dolus, & eidolorum cultus.

C A P. XV.

POstquam autē Licinius, qui paulo ante se fugæ man- dauerat, rursus amicitiae fœdera iungere sibi esse in optatis, simulatione præse tulit, hic noster præscri- ptis

EVSEBII DE VITA

ptis illi pactionum formulis ad vitam cuiusque accommodatis, vtilibusque, fœdera cum eo ferire non dignatus est. Quibus quidem pactionibus, quanquam tyrannus, quem supra memorauimus, lubens obsecundare prætexuit, fide iureiurando confirmata: tamen ex occulto, hominum armatorum manum iterum cogere, & de integro bellum pugnamque renouare, barbaros homines in societatem asciscere. Deosque alios, utpote à prioribus in fraudem inductus, circum circa quæsitum cursitare cœpit: & corum verborum quæ non ita pridem de diis habuerat, nullam omnino tenuit animo memoriam, neque deum, Constantini propugnatorem agnoscere voluit, sed plures & recentiores deos cum irrisione omnium conquerere laborauit.

Qualiter Licinius milites premonuerat, ut dimicationem contra crucem declinarent.

C A P. XVI.

Poste cum reuera intelligeret, quanta, quam diuina, quamque inexplicabilis esset in salutari Christi passionis trophæo vis (qua quidem roboratus Constantini exercitus, in bello superior esse consueuerat) milites circum se hortatus est ne huic ex aduerso irent, caue rentque ne fortuitu aut per imprudentiam in illud oculos conicerent. Nam & virtute valere plurimum, & sibi aduersarium infestumque esse affirmauit: & propterea debere declinare eam, quæ contra idem instituit, dimicationem. Iis rebus sic constitutis, cum eo, qui propter clementiam ipsum expugnare tardauerat, & mortem eius distulerat, prælio contendere aggreditur. Itaque ut huius milites multitudine deorum, & ingenti copiarum militarium numero confisi, Simulachra hominū extinxitorum (quos pro diis colebat) hostibus velut propugnacula obiicere, sicq; manu cōfigere cœperūt: ita Constantinus lorica pietatis obseptus, salutare crucis & vitale signū, tanquam quoddā terriculamētū, aduersariorū & munimētū ad mala propulsanda firmissimū, hostium multitudini opposuit: Attamen principio a bello ad tempus abstinuit, & misericordia cōmotus, neutiquam prior iniit prælūm, ne amicitiæ fœdera, quæ pactus erat, violaret.

Constantia